

Zafer Altuntaş

- şiirler -

Yayın Tarihi:

25.02.2019

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ahnur

evet ahnur
beni sana hatırlatacak olan o ses
değecek elbette bir gün mabedine
bir zaman
bir rüzgar okşayınca kulaklarını
dudaklarında kırmızı bir zarafet
soracaksın bu kim
beni isyana çeken
cümbüşler halinde bu günahlar
acaba nereden geliyor

oysa biz
mahremine bir nikah ekmiştik
çocuk yaşta daraçık ellerimizle
o cahil günahsızlığı
dallanıp budaklandırmak için
yitirilen eşler olmuştuk
hasta kalpleri terk edercesine

ve ardından
yıllar sonra bir yerde
toprağın tuza doyduğu
binlerce yıllık mazisi olan şu şehirde
değmişti gözlerimiz birbirine
bir akdi bozmak için
yıldırım gibi kaçıp gideni bulmak üzere

ve neden yasaklar içinde
bir sel gibi kaynayıp
taşmadık azgın okyanuslar gibi
bir bozgunu dindirmek üzere

ve bilemedim hiçbir zaman neden
olamadık bir çift kanat umutla raks eden
sanki kaybedilip
gökte asılı duran
o yuvayı bir gün bulabilmek üzere

ve işte gelecekte bir rüzgar
gebeydi bunlara
beni sana doğurmak için
karnında hamalı şu sevdanın
unuttuğun şu sesimi
rüzgarıyla alemin
işte tam da o gün
beni sana haykırmak üzere

Zafer Altuntaş

Âlem Ve Âdem

ÂLEM VE ÂDEM

Âlem ki bir düş gölgelerden.
Sessizce uçan, haydut parçalayan,
Derin, yaralı bir kuş,
Bir kuş ki, rüyasını setreyleyen.

Fânice ve panik üzere.
Bir derdest kanunu,
Bir kanun ki öylesine iktidar,
Bütün kanunları katletmek üzere.

Sırtında bir mezar ve bir bıçak.
Uçuyor günyüzüne,
Uçuyor ki öylesine amansız,
Sanki bütün kuşlar, çılgın ve manyak.

Âlem, deli bir divân ölüme.
Yağız yer ve konargöçer,
Öyle bir konargöçer ki dirilerden,
Diriler, diriler ki büyük göçten şüphe eder.

Bozgun, büyük bir bozgun bu âlem.
Ter, şehvet, nefret ve dalalet,
Öyle bir dalalet ki,
Bütün ihanetler, bu hiçlikte bayram eder.

Sıratı, kavga bu âlemin.
Düşen mazlum, düşen garip,
Öyle bir garip ki bitmez kin üzere,
Bütün zilletleri âleme meşhur eder.

İşte, işte bu âlem.
Büyük bir âdem yeri, büyük bir pazar,
Öyle bir pazar ki öylesine amansız,
Bütün âdemlerin kuyusunu bir havva kazar.

Zafer Altuntaş

Arşla Akdim

şu yağmurlar içinde kupkuru bir zehir
gıdıklıyor içimi utanmadan
kapanmış örtülerle gece
bir baba sesiyle
endamından kayarak kırsalın
içime bağırarak şefkatini
okşuyor göz ve bebeklerimi

bir tufanın ardında bekleyen sır
hayallerime ma'tab yellerle
esiyor yangın kavurarak
ben aslında bir derviş hülyasıyla aleme
böyle sarılmışım durgun
kendimin dağlarına vurarak göğsümü
böyle direnmişim yıkımlara
içimde ulu bir acziyetle
böyle yaşamışım meğer bilmeden yıllar yılı

terazimi
emrolduğum gibi dosdoğru değil
yapa yapa yanlışı
yapayalnız kurmuşum
terkettiğim o şeyleri aramak mahcubiyetiyle
dolanmışım batılane süreksiz
farkedip artık
gökte yıldızlar gibi duran ufkumu
böyle yaşamalıymışım meğer artık yıllar yılı

oysa ben
uyanarak bir ölümden
yeni fark ediyorum bütün bu olmamışları

ki artık ben
şimdi arzederek günahımı
gencecik tövbelere
sunacak olanım hayata gocunmadan
bir beni ve bir de kendimi
ve geçmek için
kıldan kalın
kılıçtan kör nefsimi
başedip bozgunlarla
yakarak tüm şiirleri
görmeliyim artık belki de
şu yüce arşla akdimi
yapayalnız kutsal bir gece vakti

Zafer Altuntaş

Aşk

İdami bir lütuftur aşk
Kerâhet vakti yoksul bir münzevi
Aşağı düşenlerin marazıdır aşk

Bir rayiha
Bir destan
Ve bir kaburga kemiğidir aşk

Kalpsavardır
Atardamardır
Hülâsa boyun eğendir aşk
Revandır garibe
Kalendersiz bir zamane
Ateşten bir peçe
Anlama ters kutsi bir irade
Lügatta aranmayacak kadar
Ölümsüz bir kelimedir aşk

Ve bir cariyedir aşk
Sultanına harem ağasına isyankar
Kölelere itaatkar
Hürriyete reydir aşk

Erbab-ı hayattır
Motiftir sancaktır,
Medruh bir askerdir
Fırçası kırılmış saçları kesilmiş
Renkleri unutan
Gökyüzünden bir haber
Kendi hapishanesini çizen
Bir ressamdır aşk

Zafer Altuntaş

Aşk-ı Memnu Harabeleri

Siğ bir sevda
Birikmiş göz yataklarından
Akmış
Eğreti göl olmuş yaşlar
Korkuyor su
Masumiyetine zeval getirecek
Çıplak aşık bacaklarından

Kaygan insanların
Dizilmiş sahile taşları
Buralar
Meşhur aşıklar mecmuası
Üstüne bir tutam şehvet sürerek
Seviyoruz
Sanat yapıyoruz ayakları
Sevmek en büyük sanatmış
Utanmasalar
Şiirle sevişecek sanat yobazları

Bunlar
Manzara aşkı sanatçıları
Edepleri doyumsuz
Bedenlerine bir beden az
Ve fitrattan el cevap
Yine
Ama yine olumsuz

Bunların kafa kâğıtları Aşk-ı Memnu
Soyadları
Bihterkızları Behluloğulları
Bu aşıklar okumayalı
Pardon
Kumandaya dokunmayalı
Bayağı büyümüşler
Konaklardan çıkmış
Gariban anaların fakir babaların
Zengin çocuklarına musallat olmuşlar

Bu yeni aşıklarımızın
Yaşadıkları mahalle bile
Rujunu sürmüş
Bindikleri otobüs
Gözlerine farını çekmiş
Yolculuk kutsal
Tekerlekler fora
Ojeli direksiyon bağılıyor
Rotamız makyaj çarşısına

Ve nihayet
Aşıklarımız podyumda
Argo tabirle
Boyalı atlar koşmakta

Eksik olmasın sayın seyirciler
Onların beyni ise
Zeka küpü bellerinin altında

Şükür ki
Konu buhranlı
Buna sığınarak
Yazmayı bırakıp uyuyabilirim
Yoksa ben de
Meşhur televizyon tarihimizin
Görkemli sultanı Hürrem gibi
Tükenmişlik sendromuna kapılabilirim
Zafer Altuntaş

Zafer Altuntaş

Aya Bak Sevgili

Aya bak sevgili
Üstünde nur
Mağaralarında sen var
Kaybolmasın ışığı
Saklanmasın
Yokluğunda geceyi zehirleyecek
Bir azap ertesi
O kızıl
O can yakan
O rahmet güneşi doğmasın

Gece sensin sevgili
Sabaha doğru yine sen
Gözlerin karanlık
Sesin pak beyaz
Hatta ak nur
Telleri kırılğan
Aya bak sevgili
Aya bak
Az sonra güneş doğacak

Aya bak sevgili
Yansımanı görmem lazım
Yoksa güneş
Nefesiyle şiirlerimide yakacak

Aya bak sevgili
Ve aç şefkatini
Görmüyor musun
Gece sanki kör bıçak
Aya bak sevgili
Üstümüze ok yağacak
Sen olmazsan
Perdeler ağlayacak
Bak işte
Sensiz kalan gecenin
Yıldızlarıda kaybolacak

Aya bak sevgili
Bedenim sanki
Ölüme açık kasırga
Duanı yolla bana
Aya bak
Yoksa vuslat yetim
Sevgim bakire kalacak

Aya bak sevgili
Gece mahrem
Yüreğin mabed
Al örtünün altına sevgimi
Yoksa hasretim çıplak kalacak

Aya bak sevgili
Sahibi olmadan
Sesi nasılda kirli
O bile
Senin nuruna muhtaç

Aya bak sevgili
Zaman tutsak sanki
Takvimler yaprak yaprak
Aya bak sevgili
Sen bakmazsan
Gece artık kıyameti koparacak

Yalvarırım sevgili
Geceye kızsan bile
Sen yine de
Aya bak
Zafer Altuntaş

Zafer Altuntaş

Batan Güneşe Selam Duruyoruz

Geceye doğru belli olur
Kırgınlıklardan damlayan
Yaratıktan bozma sular
Ve hatta sakince yaralayan
O çıldırmış
O vahşi
O sağanak sorular

Çay dumanı misafir olmuş
Etrafında sarı beyaz günahlarla
Yaralanmış örtüsüz masamıza
Bir küllük acı kalmış yangınımızdan
O hiç bilmediğimiz
Ve bilemeyeceğimiz yarınımıza

Günahkar bir şair olarak
Misafir kalıyorum bütün bu olmazlara
Nefes alıyor şiir veriyorum
Kabirime gelmeyecek
O çirkin
O sanata doymazlara

Konumum ne bilmiyorum bazen
Bu ulu orta yaşamda
Yağmur gibi
Akıp giden sular gibi
Öylesine taşarak yaşlanmak gibi
Başka çare var mı acaba
Acabalarla aynı derenin
Aynı yatağını paylaşmak gibi

Bakıyoruz bizde işte
Herkes gibi
Kimsesizlerin görünmediği
Günahları yansıtan
O masum
O kırmızı aynalara
Biraz efektliyiz ancak
Birazda mum kokusu var burnumuzda

Gece olmuş
Gündüzler gibi öylece kuruyoruz
Tütüyoruz hatta
Kulaklarımızda bir gebe çılgılığı
Ne büyük yalan
Sanki yarını doğuracakmış gibi
Batan güneşe selam duruyoruz

Zafer Altuntaş

Bekliyorum Bir Tabutun Başında

Bekliyorum bir tabutun başında!
Titreğim,
Ve lâl üzere derinleşmekte.
Konuşmuyor ölü.
Konuşmuyor, belli ki korkak dili.
Ne bir ses var, ne de bir seda.
Bekliyorum,
Bekliyorum bir tabutun başında öylesine amansız!
Kalk demeye gücüm yok,
Diyememek imkansız...

Zafer Altuntaş

Ben Bir Bulut Olsam

ben bir bulut olsam
ne acı ki
en çok kendimi taşımazdım
bilerek kutsanan günahı
kendimi israf ederek
yere göğe kusardım

ben bir bulut olsam
ne ay
ne nur
ne de zey derdim
kaplamazdım göğü
inip yere bir uçurumdan
kendime bir mezar kazardım

ben bir bulut olsam
yakardım göğü
kendimi yok etmek için
bakmasın diye kadınlar
ağlamasınlar diye öyle hazin
o göğe kendimi asardım

ben bir bulut olsam
yağmazdı yağmur
düşmezdi çiğ
yetişmezdi sevgiliye verilen çiçek
çünkü yetmezdi kendime bile
içimdeki o zalim
o kahreden merhamet

ben bir bulut olsam
sevmezdi beni melekler
kanatlarını sürüp yanağıma
utanmamak için rab'den
zikirlerini kirletmezlerdi

ben bir bulut olsam
ben bile sevmezdim kendimi
güneş doğmak istese
ona muhtaç kainata aralığım
şu aciz kibrimden ödün verip
kendimi asla öldürmezdim

ben bir bulut olsam
bilirim severdi beni şeytan
yakalayıp avuçlarımdan
bakarak gözlerime
öyle uysal
öyle masum
okşar da okşardı parmaklarımı

ben bir bulut olsam

severdi beni ölüer
mutlu olurlardı
çünkü onlara dokunamazdım
bana bile gülümseyen topraktan

ben bir bulut olsam
yine de en çok seni severdim
yakmasın diye sıcak
değmesin diye tenine ateş
sen kapatsan gözlerini bana
ben hep durup üstünde
yine de seni gölgelerdim

ve ben bir bulut olsam
belki de
böyle olurdu olacak olan
şimdi düşünüp bunları
diyorum kendime dönerek
ben iyi ki bir bulut olarak
dünyaya gelmemişim
Zafer Altuntaş

Zafer Altuntaş

Beş Vakit Beş Duyu

akıp geçiyor saatler
dilimde bir tenhalık
gölgeler
zalim gölgeler
bir türlü susmak bilmiyor

akıp geçiyor günler
gözlerimde bir fenalık
müjdeler
zalim müjdeler
bir türlü yaşarmak bilmiyor

akıp geçiyor aylar
kulaklarımda bir aşinalık
iradeler
zalim iradeler
bir türlü duymak bilmiyor

akıp geçiyor yıllar
burnumda bir yabancılık
kaideler
zalim kaideler
bir türlü sızlamak bilmiyor

akıp geçiyor ömür
derimde bir yaşlılık
secdeler
mazlum secdeler
bir türlü yaşlanmak bilmiyor

Zafer Altuntaş

Bilmiyorum Adın Ne Senin

bilmiyorum
adın ne senin
belki seslerden bir ses
belki bir bedene karışmış
ağır bir tüy
bilmiyorum iŖte
adın ne senin
avurtuna saklanıp kendimin
beni rahatsız eden
gediğine kamıŖ gibi Ŗeytanın
içime kendini üfleyen

bilmiyorum
adın ne senin
belki isimlerden bir isim
belki bir ruha karışmış
sakin bir ölüm
bilmiyorum iŖte
adın ne senin
sırrına saklanıp kendimin
beni yavaş yavaş öldüren
gediğine kamıŖ gibi mezarın
ayinlerinden bir gün
içime kendini t ts leyen

Zafer AltuntaŖ

Bir Kadın Damlıyor Gökten

bir kadın damlıyor gökten
tarif edilmesi yasak
gölgeler halinde aynı sana benzer
bir kadın damlıyor gökten
ateşini içinde beslediğim
mevsimleri yakıp yıkan
gözünde yağmurlar aynı sana benzer

bir kadın damlıyor gökten
ellerini kuşlar sarmalamış
büyük bir göçe hazırlanmış gibi
kanatları aynı sana benzer
bir kadın damlıyor gökten
saçlarında uçsuz bucaksız hayaller
sanki içinde bir şey hep yarım kalacak
dudağında vedalar aynı sana benzer

bir kadın damlıyor gökten
görüyorum önünde uçurum
sesi ağlamaklı acısı aynı sana benzer
bir kadın damlıyor gökten
ellerinde yalvar yakar dualar
sanki bir mezara düşecek
içinde bir allah sevgisi
kalbi aynı sana benzer

bir kadın damlıyor gökten
üstünde yara bereler
fazlasına tamah etmiyor dünyanın
umutları aynı sana benzer
bir kadın damlıyor gökten
kulaklarında bir çığlık
ne dese az ne dese eksik
sanki dudaklarını bir şey tutuyor
suskunluğu aynı sana benzer

bir kadın damlıyor gökten
acısı hep içime dokunur
yardım etmek kolay değil
çaresizliği aynı sana benzer
bir kadın damlıyor gökten
korkuyorum birden kaybolup gidecek
ayaklarında bir vuslat var
sanki içinde hasreti hep taze kalacak
kaçıp gitmek istemesi aynı sana benzer

bir kadın damlıyor gökten
ruhunu bir bulut kaplamış
kucağında boğum boğum zincirler
bana gel diyor bunlar senin
içim kıyım kıyım
gitmek kolay değil

bir kadın damlıyor gökten
yüreği davetkar
sanki gitmezsem
içimde bir şey hep yarım kalacak
kalmak kolay değil

bir kadın damlıyor gökten
sanki hep üzerime yağacak
korunmak kolay değil

bir kadın damlıyor gökten
tarif edilmesi yasak
gölgeler halinde sana benzer

bir kadın damlıyor gökten
bilirim ki yağmak kolay değil

bir kadın damlıyor gökten
bir kadın
bir kadın
bir kadın

kadın olmak hiç kolay değil

Zafer Altuntaş

Bir Telmihi Katletmek Üzere

Ben terkedilmiş bir ormanın,
Üzerindeki kara bulutları.
Ben hapsedilmiş bir nehrin,
Hürriyet diye haykıran kolları.

Seni parçalıyorum ruh kafesimde,
Sana bölünüyorum adaletsiz.
Işıksız kalıyorum gökte,
Rengarenk ve merhametsiz.

Dehlizlere kaçıyorum,
Lal mağaralarla konuşmak üzere.
Harami oluyorum ansızın,
Açıl şiir açıl diyorum,
Bir telmihi katletmek üzere.

Aşk ve sen diyorum,
Sağır kulaklarını öpercesine.
Görünmez kıyameti sana getiriyorum,
Sanki ayaklarını kesercesine.

Bu kutsal nöbet,
Haydutları sıkır gibi nihayet.
Hayal bekçileri,
Ki edemezler diri bir ruhtan şikayet.
Bana bir sen,
Bir de,
Meleğini azleden ölüm gerek.

Zafer Altuntaş

Bu Rüzgar

bu rüzgar
bir şikayet bana
elimi hissizleştiren
bu rüzgar
kibar bir ölüm bana
nefesimi yeşertip göğ
bütün dirileri sessizleştiren

bu rüzgar
bir ihanet bana
haşa
bütün şiirleri tanrısallaştıran
ve işte bu rüzgar
kulaklarını yaklaştırıp toprağa
ölüleri duyup
dertlerini anlayan

bu rüzgar
bu rüzgar bir emanet bana
unutup doğru denen şeyleri
inadına
bütün yanlışları kutsallaştıran

bu rüzgar
bir kin tohumu bana
çıkıp akrep yuvasından
kök salıp şeytan hasretine
gittikçe içimde
dallanıp budaklanan

bu rüzgar
bir put bana
geçtikçe zaman
bütün baltaları saklayıp
rabbi için ağlayan ağaçları
yeryüzünde yalnızlaştıran

ve şimdi
soruyorum kendime
kim bu rüzgar
şeytan sofralarından kayıp
yüreğimin nimetlerine sızan
evet soruyorum
kim bu rüzgar
yaklaştıkça kıyamet
esip esip
beni cennetten uzaklaştıran

Zafer Altuntaş

Cennete Sekiz Nala

Pembe dağlarda renksiz sallanan darağaçları,
Sisten ipler,
Hayaletten idam yemiş nöbetler.
Ayak arayan,
Topal ve körebe cinnetler.
Bir şarap kokusu,
Eşrefi mahlukattan ayyaşlık mertebeleri sorgusu.
Süzülür kabr-i sükunetten zillet dolgusu.

İşte kutsal Afrika,
Sulanmış ziynet ormanının.
Dalgın ve dargın,
Pekmez acısı yatağın,
Ki toprağa sığmamış.
Bardaktan taş boşanmış,
O çöl ki,
O azabına rahmet olmamış.

Şimdi,
Musa'sız kuruyan nilden askerler.
Vicdan sızacak iman arıyor,
Ahir zaman nefes alsada,
Karun ölümü hala,
Kendini nefes gibi içine çeken topraktan sanıyor.

Ve boğuluyor balık,
Boğuluyor anasının yarasa yumurtalarından.
Çatlıyor Zeus'tan cahiliyelik,
Çıplak efendiye cariyelik.
Bir şimşek gibi ,
Ay tenliye hasretcesine,
Gecedен cehalete olunmaz gölgelik.

Umut ekelemez yüreğe hicretler,
Kaygıdan ecele ürkek hayaletler.
Daha en güzel kıyafetini giymemiş,
Tüyü bitmemiş bitkiler.
Çarşafı ve aşikar,
Namuslu ve zararsız,
Deliriyor ve geziniyor kabirde,
Hürriyeti kefende bulmuş mahkum hayaletler.

Artık,
İdamın hükümsüz asıldığı kum sahillerinde.
Kumdan banyolar,
Edepsiz kara suretler.
Takvimin ulaşılmaz müstehcen erişkinliği,
Kağıttan daha beyaz,
Daha damatsı,
Hatta gökkuşağının altından geçenden,
Daha kadınsıdır organsız kelimeler.

Hangi yamyam duygu,
Hangi gecenin sofraya dökülmüş şehveti,
Prangalanmış kaşıkların tutsak bilekleri.
Mideye hasat edilmiş,
İstiarelerin fakir dilekleri.

Haydi söylenin,
Söyleyin şimdi Yunus şiirlerinden.
Medeniyet smokin giymezse,
Vaz mı geçilir,
Hak giyimli alımlı teberrükten.

Vurgulanın delilere artık,
Akıldan beyhude geyik vuranlar.
Göz ormanından,
Kulak duygusundan yoksun,
Kandırılmış tavuskuşuna uyanlar.

Kanadınız ışıltılı merhemli,
Tüyleriniz zehir içmiş
İşıltılı ve hatta mücevherden tehlikeli.
Düşün artık,
Adını bilmediğiniz seyyarelerden.
Bâki hayat boyunca kolyeyse,
Hangi baş boynundan vazgeçip,
Omuz tarlalarında,
Cennet hasretiyle sekiz nala at sürer.

Zafer Altuntaş

Elçin

ey elçinim
ayaklarımda yorgun eylüllerle
sana gelmekte bütün ziyaretler
geride yaşlanan bir güneş
sana devşirilmekte bütün kelebekler
adım adım ve kulaç kulaç
boğuluyor denizinde bütün geçecekler

ey elçinim
sen benim tabirim ve caizim
umutları silik bir dünyada
işte sensiz ben
elbette yalnız
ve mutlak acizim

seslen bana
sesiyle kışları kehribar
o kutsal böcekleri sarhoş edenim
bir sana eşrefim
bir sana mahlukat
beni dehlizlere
beni şu mağaralara hapsedenim

koruyorum sensiz suya basmaktan
sensiz adem
sensiz ademin oğlu kalmaktan
kirlenirsem şu yağmurlarla
belki göğe kayıp giden
şu günahlarla yıkanmaktan

işte elçinim
kendimden gitmeyen şu kendinle
üstelik bir sana kaldım
boşuna çabalarla terlemekten
hamalı olmakla şu sevdanın
omzuna ihtiyaç
hıçkıra hıçkıra şu ölümü gözlemekten

seni arıyorum kesik ellerle
sana yazıklar oluyorum
içimden kaçan şu şiirlerle
sana gelememenin acısı
ve birde
şu seni taklit edenlerle

işte elçinim
imkansız değil ıslamak bir nehri gidişinle
gözyaşlarıyla sicim sicim
kalmayana dek içimde bir damla
ya seni
ya da beni
alıp şimdi bir boşluğa dökmek

söyle ne fark eder

Zafer Altuntaş

Erenler

Erenler sudan hırka giydiler
Mercanlar nur doldu sıcaktan
Ateş nefislerinden çarık giydiler
Yollar ayaklarına revan oldu kulluktan
Ne yandılar levhameyle
Ne boşuldular emmareyle
Şağ çıktılar ölümden
Ölüme arzu duyan rabbani erleriyle

Dört tabut vardı rüyalarında
Sekiz kapı vardı odalarında
Asr-ı saadet uyuyordu kıyılarında
Sırat-ı müstakime zeval olmazdı
Münker yobaza laf anlatılmaz
Tekfir edilmeye rağmen bile
Zakir Ehad olandan dilini usandırmazdı

Gayri rumi toprakta yaşanmazdı
Şiir hakikatten ayrılmaz
Hadisle nakledilen cemaat
Mürşid olmadan kıyam olmazdı

Balıklar şiir okurdu teberrükten
Melekler bayılırdı münevver yürekten
Bu aşkı rüzgar yazıyı bozmadı
Cellat gölgelerine dahi balta vurmazdı

İhyaydı
Hayaydı badelerinden akan baştacı
Kamil mürşidleri
Hep haktan yana uyanmış
Didar vuslatlı
Çölden vazgeçmeyen seraptı

Anlayan bayılmadı yalandan
Kulaklar misk-i amber duydu dudaktan
Bunlar elçiydi zeval olmazdı
Elif ba'dan dökülen hakikatler
Bazen bir Yunus
Bazen bir Hacı Bayramdı
Tuz döktükleri yaralarını kanatan
Kanlarıyla dahi hakikat yazan
Şimşekten hızlı geçecekleri sıratı
Zafer Altuntaş

Zafer Altuntaş

Eros Şivesi

Bir fırtına zorlamakta
Çıkarmakta aşığı
Nefes yiyen
Kutsal sigara ağacına

Bedenine değince nallanan tırnaklar
Tükenen akciğer
Ve küllenen duygular
Köz oluyor Anka'nın oğluna
Öyle halsiz
Öyle bedbaht
Dallı duraklarda yarım uykular

Bu çırpınış boşuna hamallık
Sırtında ruh aşığın
Uzaniyor zebani ağacın afakına
Biliyor
Nafile beyhude boşuna
Bu eş anlamlı
Bu dumanlı kelimeler

Oysa maşuk tepede
Karga yuvasında
Çirkin sesi kevaşe edebiyle
Zorlamakta rüzgarı
İşvesi kulak tırpanlayan
Azrail'den çaldığı uğultu ile

Şanki yolculuk cehenneme doğru
Ölüyor aşık
Maşuk hala zırlamakta
Nasıl lağım
Nasıl efsun
Tadı nasıl kabak
Öyle yaşıyor maşuk
Sevgi çalarak
Tonu her zaman
Eros şivesi
Gak gak gak

Zafer Altuntaş

Eyfelin Tepesinden Atlayan Mazlum Bir Köledir Aşk

Elif terazisinde ölçüdür aşk
Didara çerçeve
Seyyaha çeledir
Sevdaya en koyu feracedir aşk

Dar-ı Mansur'da iptir
Fani olana baki olandan meal'dir
Bir fariza
Bir harabat
Durdanelerden dökülen bir değerdir aşk

Hanumandır kimsesizlere
Aştır topraktır bitkilere
Misk-ü amberdir günahlara
Cana takılan diştir
Burcu bir çiçektir
Ateşten gömleğe nakkaştır aşk

Ucuz bir pazar değildir
Bayılmış meyvelere haldir
Bedevi kumlara resim çizenlere
Gururu bağazına takılanlara
Susayana ab-ı hayattır aşk

Ravzadır revaneye
Seladır ölmeyene
Sabah rüzgarıdır esmeyene
Kamerdir bölünmeyene
Yazılmış kaideye hicret
Doğarken anadan değil
Babadan üryandır aşk

Engelsiz bir dua
Fitne zamanı vahdetdir aşk
Tatlı bir zezem
Raşan bir yıldız
Göğün hapishanelerinde burak
Ömere iyilik Nuşirevandır aşk

Kuvvetli bir muskadır
Nihandır çok adet nüshadır
Çoğaltılmış şeylerin kaybedilenidir aşk
Hem dem hızıdır
Her dem evvel bahardır
Ne manadır bu aşk

Hangi bezirgan satın alabilmiş onu
Bi- vefa
Bi-huş değil midir
Basir değil midir aşk

Ne arabidir ne farsidir

Mutlak surette ilahidir
Al-i feverandır aşk

Kanatsız bilir ahali
Koyun değil
Uysal değil
Hülâsa boyun eğmeyen bir kindir aşk

Silüetlere aykırı hayalettir aşk
Paris'in kaldırımları altında gizlenen
Sırdır kandır vahşettir
Aşağıdan bakan zalimlere inat
Eyfel'in tepesinden atlayan
Mazlum bir köledir aşk

Zafer Altuntaş

Gecename

Kırık dökük gecenin sızlayan rengi,
Bir sana boyadım kendimi.
Bir sana boyadım ah ederek,
İçimi zulmüne zerkederek.

İşte rüzgârına boyun eğmiş,
O en sefil yıldızlar.
Bilemiyorum yolun ötesini,
Yolun ötesi ki zikren,
Zikren mahvıma iç çekerek,
Ayı geceye terkederek.

Baktım gece,
Baktım saçlarına güne aydın ellerimle.
Günaha boyadım ellerini.
Akıp giden şu kubbeye,
Şu fütursuz saç tellerini.

Gecenin sancısı işte bu.
İşte bu, üzerime titreyen,
Şiyah sesler, güne eş nefretlerle.
İçime, en içime işleyen.
Gece ki o manidar beyazı!
En güzel anlamından,
İçinden, ta en içinden,
Otuz iki dişiyile dişleyen.

Zafer Altuntaş

Gecesiz Kalacak Tüm Mecnunlar

Gece donuk rüzgarlı,
Bir kasılma, alçalıyor ay.
Kuşlar şehre inmiş,
Şiirler bilek kesici, şair intihar.

Bir kibrit kokusu,
Boğazına kaçmış kadınların.
Yağmur yağmıyor üstelik,
Boğuluyor tüm kadınlar.

Nurani yaratıklar,
Süzülüyor semada bir bir.
Aşağı inmiyor gök,
Ölüyor bir şarkı,
Ve ardından o meçhul yaratıklar.

Şehir cinnette sanki,
Sokakta uyuyor tüm Leylalar.
Bir bank üzerinde,
Sabah uyanıyor dolu dizgin.
Kefenleniyor gece dirilişe kadar.
Ay doğmayacak sanki,
Üstelik,
Gecesiz kalacak tüm Mecnunlar...

Zafer Altuntaş

Göğü Elleyen Adam

Ben her gece göğü elleyen adam
Dudaklarımda aziz bir uçurumda yeşerterek kendimi
Huzmelere boğuldum gözümü karanlığa kapatarak
Adımı sordum kendime bilmek için günahı
Öğrenmek için bir peygamber nasıl olunmaz
Hiçliği kucaklarıma alarak
Okşadım
Okşadım yeni yetme sevaplarımı
Şarılarak Allah'a
Öğrendim nasıl kul olunmaz

Vahşi hayallerimi atarak terkisine atların
Yol aldım iki nala durmaksızın
Bakarak rabbin karanlıklarına
Hicret ettim
Hicret ettim her gün
Tenine dokunduğum şu aya
Ve şu ayın mahcup yıldızlarına

Şayet bilseydim nasıl insan olunmaz
Yapmazdım yapacaklarımı
İnanarak kadere
Boyun eğmezdim cüzi irademe
Her şeyi lav ederek
Geçerek dünya sıratını
Bir kuyu bulup nefsime
Ve bir de Yusuf
Bütün külli iradeye teslim olurdu

Ancak ben bilerek sapkınlık denen nimeti
Doğruyu sevdim yanlış adam olarak
Gönlümde hazinesini rabbin
Bir emanet olarak taşıdım
Ve taşıyorum hala
Bunu en büyük tecelli sayarak

Ve boyun eğerek cehenneme
Sırf onu söndürmek için
O aziz odunları severek
Ve hamallarını rabbin
Bileyerek en büyük kin ile kendimi
Ben her gece göğü elleyen adam
Sana ulaşmak için
Yürekten dökülen gözyaşını
Yıkanmak için günahlardan
En temiz cennet sayıyorum

Zafer Altuntaş

Hicret Kelebekleri

Göçtü kelebekler
Ak sulardan
Yeşil çöller diyarına
Bir aziz örümcek gibi sardı kalbi
Sıcak iklim yağdıran göç terazisinden
Yüreklerin tazecik ağına
Sarıldı beyaz
O güneşten parlak
O ölüm yiyenlerin otağına

Rengini ağaçlardan
Mevsimini kovuklardan sildiren
Kaygı mahzenlerinde
Ölüleri ölümlle dirilten
Sıcacık denizlerde
Soğukları şefkatle delirten

Ey ayağı köpüklü
Gözleri yıldırım
Suları çarpan
Ey dumanları bazen şeytanı
Bazen melekleri tartan

Ah o gölgeli
Geniş sofralı ellerin
Nimettir bizlere
Gamzeleri güldüren
Güneşten kaçak hüznün haramilerin

Sorarım sorgularım
Aklım aciz
Bu nefis
Bir boyalı sanattan

Bu yolculuk nereye bilmiyorum
Belki satürn ovalarına
Belki gül yüklenmiş
Belki dikenlenmiş
Öfke sızdıran aşk kovalarına

Şimdi
İpler bağlandı ellere
Parmaklar narin
Dem vuranların hissiyatında
Tel tel ırmaklar
Akıyor notalardan
Bir beste oluyor serdengeçen
Kanat takmış şiir sofralarından
Ve az sonra
Aşk uçacak
O uçurtmaları kaçırın
O zalim martıların ardından

Belki yarın
Yağmur inecek
Yaldızlı kubbeden yanan ocaklara
Belki daha sonra
YetiŒecek kalabalıktan
Yalnız kalacak deliren kucaklara
Belkide gülecek lm
Kendini lmsz sanan
O yüzü soluk
O kanı sıcaklara
Zafer AltuntaŒ

Zafer AltuntaŒ

Hissedilen

Hissedilen,
Gel artık, çağırıyor kimsesiz niyetler.
Kuru bahçe silsilen,
Yeşertmez yıldız kümelerini.
Tel tel saçaklar,
Ağartmaz kaybedilen ziyaretlerini.
Başkaldırmak ziyneti,
Artık, donuk dönencelerin hassasiyeti!

Bak,
Mezar dipleri eşelenmiş güllerin.
Bir Burak koklamış,
Yükselen ziyarette en taze sesleri.
Gümbür gümbür göğe,
Selam sunmuş ay dilberleri.
Ne lazım kaçmak,
Karıncalar bile duyuyor, mezarını terkedenleri!

Vuslat, musallat olmuş kabre,
Parsel parsel,
Ve kan girerken içtekine usul usul,
Dal ve bak ihtiyaten,
Neler olmuş kefen diplerine.
İşgal et bozgunu,
Boz oyunu,
Zehir sun badelerinden, kuş tüyelerine!

Bu tuzlu diyar,
Ki, meraklı ansızın ziyaretine.
Gel yamaçlardan,
Toprak topla kubbelerine.
Gökte ağaçlar büyüt,
Tohumu zikirle sulanan amentülerle!

Dinle,
Kaç surat geçti bu kervandan sensiz.
Hissedemedim oyuklardan kokunu, ey hissedilen!
Bilemedim, kimdi o geçenler.
Dirilişe gittiler, manzaraları nurdu.
Yanlarına bile yaklaşamadım,
Öylece gittiler,
Ki ay küçülmüştü zahiren!

Zafer Altuntaş

Kabirden Uçurtmalar

ben
boyun eğmeyerek imkansıza
kabrinden sana
uçurtmalar uçuran adam
bilmedim göğü
sana ne kadar benzer
ölü ellerle
tutarak şiirini ellerin
rüzgarı öperek gerdanından
ulaşmak için sana
hapsedip şeytanı içimde
sana özgürlükler uçurdum

hiç bilmedim
sevdiği rengi yüreğinin
kavga edip
tabiat denen şu acayip yerle
ben ona
zey dedim
ve toplayıp üstünde bütün yıldızları
günah olsa da
ben ona
aldanıp üstün bir ırk dedim

benimken bilmedim
anlamı nedir masumiyetin
yanılarak kendimden
bütün günahları taşılayıp
ben ona
bir gün bana gelecek olan
alamet dedim
ve sıyrılıp kibrimden
alçalarak gururuna sevdanın
ben ona
küçük kıyamet dedim

ve olduğum yer
ait olmadı bana hiçbir zaman
ben ona
hep yabancı kalarak
aldanıp şefkatine
ama özümseyip rüyasını toprağın
kök salıp
yeraltının doruklarına
ben ona
daha önce hiç sahip olamadığım
en mutlu yuvam dedim

bilseydim geleceğini rüzgarın
beklerdim başımı çıkarıp güneşe
susturup içimde dolaşan haşareleri
sırf sana ulaşmak için

ben ona
en büyük vuslat derdim

ve hissederek acısını esaretin
kaybolup ölümler içinde
sırf sana dirilebilmek için
hep susarak kendime
elimde uçurtmalar beklerdim
gelmesen de yine de sen
ben ona belki de
en güzel beklemek derdim

Zafer Altuntaş

Kadın Ne İster

Irmak giymiş üzerine kadın
Ormana akar yol bulmuş
Nefesi yeşil
Huzuru yeşil bir kadın
Çeşmelere uzanmış serinler sergilerde
Ayna taşır gözleri
Arı arar çiçeklerin kısa eteklerinde
Coşkudur bu kadın
Dikenliler uzanır yanına
Ağlar nemli akan sular
Kadın dinlerde dinler

Erik toplar topraktan kadın
Kabak çiçeği teniyle
Meydan okur tepede ki ateşlilere
Çebren sever kadın
Ölüme verilen çelenk gibi
Balığa üflenen vahiy gibi sever

Sever de sever kadın
Adam gölgedir serginin altında belirsiz
Üstünde bir mertebededir kadın
Dehlizlere gemi gönderir kendi gitmez
Güvercin gelir o gitmez
Kadın haberdır
Kadın okunan son postadır
Kelime suretindedir
Kendini en iyi bileni sever
Sever işte kadın
Metaneti tozundan öncedir
Hasreti sevincinden öncedir
Yahu kadın bu
Herşeyden öncedir
Zeydir o şekillenmemiş petektir

Türküdür bu kadın
Söz ister davacısından
Mana arar lügat avcısından
Durudur kadın
Zelzelenmiş bina istemez
Kırık cam istemez
Şirin bir harabe ister kadın
Lakin harap olanı istemez

Kadındır bu anlaşılmaz bir ilimdir
Muciti yoktur kadının
Bulunmak istemez
O bulur zaten bulgulardan delil istemez
Sevgi ister güven ister
Bir de ayna ister kadın
Kum ister ateş ister su ister

Çekilebilenin aksine çekilmemiş hava ister
Huzurdur anahtarı kırılan kapılara
Açmak ister
Açılmazsa yüreğiyle dağları yıkmak ister
Gerçekten hayalet değilse kadın
Hak ister hukuk ister
Adalet mülkün temelidir diyen Ömere
Mahkeme duvarlarında imzaya delil ister
Boş atılan nutuklara
Doldurulacak kap kaçak ister

Yağmurun tavandan akacağına muhalif
Altın suyunun değil
Kadın göz yaşının dayanacağı
Bir renk ister

Ve elbette dişi kuştur ya kadın
Dert manzarasına çerçeve olacak
Ev değil sağlam temel ister
Duygu ister kadın
Şair ister
Hazine bahçelerinden kaçıp gelen meyve ister
Okunmamış mektup ister
Her sevdiği ölmüş çiçeğe karşılık
Yaşayan ölümsüz şiir ister
Zafer Altuntaş

Zafer Altuntaş

Kaf Şiirinin Ardına

Sarı bir beden
İnce ve rüzgar yamalı
Esiyor irisler
Gözler kiblede üstelik dalgalı

Çıplaklık akrep
Zehir şerbet kıskaçlı
Duvarlar giyinmiş
Odalar çıplak
Mezarda yıldızlar
Tabutlar dört hırkalı

Uçuyor yılanlar
Sürüngen günahlar kanatlı
Baldan putlar dikilmiş
Arıların memleketi sıratlı
Ardı şarap
Ah sarhoşluk
Üstelik sekiz kapı
Yelesi rahmete kıratlı

Sayfalar esir
Nefesler uykusuz
Bayıldı yastıklar
İstiareler alkarısı

Öfkeli kara filler
Tıkanmış burunlara
Bir hortum kopmalı
Önü tufan
Ardı tufanlı

Tepsiye koymalı mor yazıtları
Abidesi çelenk
Kursağı kuş kağıtları
Bedevileri koparmalı çadırdan
Taş binadan pamuk yutanları

Beyaz çizgi hicret konaklı
Kör müneccim fallıyor
Fincanlar artık
Buz tutmalı

Bir cam sever
Kumundan bulutlu
İçindeki bulut
Yağmura çarpılacağından umutlu

Mürekkebi renkli köleler tutuklu
Şair efendiler
Ve ardından azap
Vicdanlar rahat

Haram terli
Hatta sükutlu

Kırbaç sesleri
Ritimli orkestralı
Sayfalar ürpermiş
Kalemlerin sırtı sürgün
Barbarları dizili
Ölüme sıralı

Haykırın duygular
Deniz tok
Anneler aç
Şair sözü yalan
Takın vicdanaltı bilezikleri uçurtmalara
Yollayın duygu cariyelerini
Üzümden sarhoş
Kaf şiirinin ardına
Zafer Altuntaş

Zafer Altuntaş

Kalemde İblisler

Siyah kefene damlıyor
Şehit yağmurlar
Bir sanat
Ölüyor çamurdan
Kendinden işlemeli
Eriyor içten içe
Gök hatta buhardan mumlar

Desenler üçte iki nala
Uçuyor
Kanat takmış kurtlara
Tüylerinden şiirler uluyor

Ay pusuda
Dünya uydusuz
Güneş ölmüş
Geceler uykusuz

Bu beyazdan bozma yol nereye
İçinde grimsi
Az siyah
Birazda şehvet parçacıkları
Ten ve ruh
Aynı tabutta buluşmuyor

Bu sırat kirli
Hayal mi vuslat mı bilinmez
Ama
Ateş ve cennet birbirine asla kavuşmuyor

Kırmızı aynalarda görünen
Kaleme yansıyan budur
Etimiz gölgede
Aynalar hisleri göstermiyor

Beden kabirden bozma bir yerde
Susmuş tüm toprak kargalar
Melekler çağırıyor
Ama
Şeytanlardan bir ses duyulmuyor

Kulaklar durgun
Nerede zincir çığneyenler
Demirler vurgun
Nerede esaret dişleyenler
Biliriz ki yalanlar
Hiç gerçek kokmuyor

Şer arayan varsa
Ruhu gafil
Eti kokanlar burada
Gelin geceye

Gelin Şair vesvesesine
Siz uyusanız bile
Kalemnden iblisler uyumuyor

Zafer Altuntaş

Kalu Belagat

küçük bir çocuktum ben
esmer manidar ve zayıf
o zamanlar
resmederdim aklımda kelimeleri
imge nedir
ahenk nedir bilmezdim
içimde kıvılcımlar uçarken
karanlığı aklımla aydınlatarak
çekip üstüme kirpiklerimi
saklanırdım bir kağıda
üstelik
nur nedir
ışık nedir hiç bilmezdim

daha küçük
ve hatta daha masumken
yaşım ya dört
ya da beş
genellikle geceleri kıpırtısıyla hayallerimin
ellerinde kocaman taşlarla
kapkara bir gölge halinde
bana saldıracak gibisinden hep
gökte allahı gördüğümü zannederdim
ve korkardım
eve koşar adımlarla giderek
saklanıp kuytulara
hiç demezdim anne o kim
ve susar öyle büyüdüm

biraz büyüdüm
ülkede kriz vardı
ben ise bunu
ekonomi nedir bilmezken
babamın gözlerinde hissederdim
annemin buzdolabında yaptığı buzları
koyup su şişelerine
pazar pazarlarında terli adamlara
küçük bardağı elli bin
büyük bardağı yüz bine
doldurup tiksintiyle soğuk su satardım

zaman geçip giderken
göç ettik şehirdeki evimizden
artık benim için
daha farklıydı geçip gittiğimiz yollar
an be an uzaklaşırken
bambaşka gözüküyordu
şehrin fitratından uzak
sade yeşil ve temiz
yuvasında yılan besleyen topraklar

mektepler tatil olduğu zaman
o sıcak gök çatının yaktığı
köyümüzün tek minareli camisinde
başlayıp yazın kuran kursuna
daha sonraları
benim için büyük önem arz edecek
onun adının ilk harfi
elifle
işte ilk o zaman tanıştım
belki de allaha ulaşmak hicretim
azizleşerek kalbimde
işte ilk o zaman başladı

yıllar böyle ardarda geçerken
bir gün rüyamda can verip
kaldığım yatılının kaldırımlarında
cehenneme doğru yürürken
zoraki adımlarla
içimde bir pişmanlıkla yaptıklarımın
uyanarak ansızın uykumdan
allahı bulma yolumdan saptığımı anladım
sonrasında
uyanıp geceleri rabbin dergahına
sızlayarak hep geç yaşımdan
bana kendini buldur Allahım
diyerek yalvarıp
kendimi o büyük ateşlerde
hiç acımadan yakardım

yaşım on altıydı
o zamanlar bir gonca kızın
aldanıp suretine arzularımdan
saflık zannederek sevgi denen şeyi
daha tazecik hislerimi kullanarak
şiiir yazmaya
işte ilk o zaman başladım
bir döngünün rahminde ben
doğurarak kendimi ona
hissederek vicdanımın şeytanını
anladım aşık olmak nedir
ve bir şiiir niçin yazılır
işte ilk o zaman anladım

lakin baş edemedim
toydum daha bu duygulardan
sevmek nedir
ne için sevilir bilmeyerek
ve korkarak gelecek kaygısından
zannettim bu bana bir cezadır
var olduğunu bildiğim ama hala bulamadığım
içimde yeşeren o allahtan

üniversiteyi kazandım daha sonra
hep istediğim edebiyat okumak düşüncesiyle
çankırının tuzlu topraklarına
işte ilk adımımı o zaman attım
lakin dondurarak hayallerimi bir zaman
kendimi anlamak için
vazgeçip tüm varlık ve yokluklardan
şeytanıda alarak yanıma
başka bir yola çıkarak
belkide günah denen olgunluğu
en çok o zaman yaşayarak
günah nedir
ve nasıl yapılır
işte en çok o zaman anladım

geri döndüğümde bulduğum
kırgın bir babaydı bu yolculuktan
ses çıkarmadım
düşerek yoluna tahsilimin
kaderi belki severek
ya da nefret ederek beni buluş şeklinden
belki de artık hiç istemeyerek
o tuzlu şehrin kapısından
yeniden adımımı atarak
ben kimim
ve ne için buradayım sorularının
cevabını öğrenmek için
sonunda okula başladım

işte hikmeti zamanın
ben kendi kendime çamurlarken kalbimi
hatta en dibindeyken çöküşümün
o tuttu elimden
gösterip bana doğruyu
yıkımımın zedelenmişliğini onarıp
olmak istemediğim yerde beni olduran
keskin bir kılıçla kafamı koparıp
bana yeni bir baş koyan
işte oydu
hep aradığımı yıllarca
beklemediğim zamanda bana kavuşturan

biliyorum onu bulanlar
pınarlarını kabartarak imanlarının
boğulmadan karşısına geçenlerdir
biliyorum onu bulanlar
şu dünya denen
zindanlığı kendine has esaretten
tadına vararak kulluğun
onunla kendini kurtaranlardır

ve ben

ilk onu tanıyıp
kendini elifle doğrultan
ilk önce la'sıyla karşılaşılarak tevhidin
sonunda ona ermek şerefini
kalbinde büyüterek
kendini karşı kıyıya vuracak olan
hala bedeninde günahının izini
elbiseler altında saklayıp
ruhunu arşın kıyısına dayayan adam

işte ben
vuslatına uçmak için allahın
bir çift toprakla
takıp kanatlarını ruhuna
şiiirlerini dua edip yoluna
ve işte ben
vazgeçip tüm dünya karanlığından
artık allahtan
yalnızca allah isteyen adam

hamdolsun

Zafer Altuntaş

Karınca Cenazesi

Bir karınca sürüsü
Yol alıyor mezarlığa
Sırtlarında buğday yerine
İnsan terki bir cenaze Ve sürünün önünde
İmanı tam yüreği yarım
İmam bir karınca

Ayak seslerinde tekbir
Bir ağıt
Bir nur bahçesi yol
Salavatlar cümbüş halinde
Karmaşık ölü
Sarmaşık karıncalar
En gereğinden bu ayın
Hep ırkına düşman yaratıklar

Kol kola artık
Yakan ölüm
Ve korkutan hayat
Nasip değilmiş bu
Nasibe giden dirilerin
Kismet yakan ölülerinden

Kefen üzerinde izleri bereketin
Açmış güller
Açılmış sürgünler
Yardan bir ses yok
Meczub artık gönül
Gidiyor karıncalar
Hasret mi bu
Yoksa haşa Yaradandan

Helal sürüsü
Kapısında artık mezarlığın
Adımlar hızlı
Adımlar çalışkan
Ne çare vicdan
Ağlayan gelin bu
Değil mi ağlatan düğün

Ve sonunda
Masum kürek uçları
Değiyor varolacak manzaraya
Bir göz belki cennete
Belki bir göz cehenneme
Et kokusu bir yer
Bir yer har
Kuyu kaynıyor korkuyor yar
Gül kokusu bir yer
Bir yer bahar
Kuyu Yusuf kokuyor
Rahatlıyor yar

Bir cemre düşüyor toprağa
Ve artık
Ölüme gülümsüyor karıncalar
Zafer Altuntaş

Zafer Altuntaş

Kayıp Sultan

Senden sonra bu kentin üstüne
Neler yağdı
Bilir misin kayıp sultan
Yerden tuzlar
Ve gökten
Yazları dahi tir tir titreten buzlar

Toprağı tuhaf olmasına
Tuhaf zaten
Ayrılıklarda eklenince
Harç olur kırgınlıklarımıza
İçerisindeki betonlaşmış duygular

Yalpalar katı bedenimizi
Deprem olur
Bu rujlu cadde
Boydan boya yarılr
Minareden bir ses
Kadife bir sela duyulur

Ölüm bağırır gidenlerinin ardından
Çarşının camları
Öyle acı
Öyle çaresiz inler
Bir hasta adamın
Buruşmuş yorganı gibi
Kat kat olunur
Ve mevsim kenti unuttur

Ve biz iyizadeler
Yakınız gölgesine
Bu şehrin yalanlarının
Boyumuzu bazen uzun
Bazen kısa buluruz

Ve bir soru sonra
Medet ey şehir
İçinde dolaşan etler nerede
Bu yalnızlığa
Ruh gemisi gelmez ki
Ve biliyorsun
Senin sahilin yok
Yönün nereye
Lanet mi içtin
Yoksa haşa
Beddua mı ettin kutsal geceye

Zafer Altuntaş

Kuyuname

Kuyu karanlık,
Yaşamak ölümlle alçene.
Bariz tabular,
Bariz ahşap Leylalar!
Elle yontulmuş sanki tüm kadınlar.
Kalbi telve telve olmuş,
Kaderi fincanda saklı zanneden,
O meçhul seven,
O körpe yaratıklar!

Kızıl kızıl kuyular,
Durmaksızın ululaşan şehvet batılığı.
Cümbüşlü geceler,
Ve kanadı yaralanmış Hüdhdüd Kuşu!
İplik iplik olmuş dağlar,
Sarmallı oyuklar,
Bir arada uyumak üzere küstah panayırlar.
Kuyulara kastediyor artık,
Üstü başı cinnet,
Gönlü lağım kokan zamane yusufçuklar!

Garbın toz lambası elinde,
Dalmış kuyulara şark zümresi.
Pırıl pırıl ziyaretin güruhunu zehreden içrelikle,
Yumuşak taş kadın damlaları,
Ve gönülleri köreden alafrangalık.
Bahşedilen bozgun,
Veyahut,
Yarmalı imtiyaza ihtiyacımız olan karanlık.
İşgal postalı kuyulara değıyor,
Gelmeyecek artık sanki,
Arzu ettiğimiz,
O efsunlu,
O tabiri kör pişmanlık!

Zafer Altuntaş

Leylifer

bir şiir bekliyorum
içi taze kalpler kokan
biliyorum
bir zaman gelecek
gün kuruyunca damarlarımda
hissediyorum
hissediyorum
bir gece yolunu kaybedecek
ay daha gökтейken kıpır kıpır
ellerime
ellerime aşk
bir nefes daha verecek

bir şiir bekliyorum
içi taze ruhlar kokan
biliyorum
bir zaman gelecek
hiçbir şey yerinde değilken etrafımda
o kanatlarını sarkıtarak
ak azizeler içinde
hissediyorum
hissediyorum
bir leylifer yolunu kaybedecek
sen daha yüreğimdeyken usul usul
ellerime
ellerime aşk
bir ölüm daha verecek

sen leylifer
etrafında huzmeler
aşk için doğmak hasretiyle
gölgeleri
bütün gölgeleri beliren içimde
ben koynumda mezarlar
etrafım hep kuru yaprak
hissediyorum
hissediyorum
bir şiir yolunu kaybedecek
güneş kapıdayken daha
ellerime
ellerime aşk
bir sen daha verecek

sen leylifer
en güzel şiiri
ölümleyerek içime
ardına bile bakmadan
öylece
öylece çekip gideceksin

ve ben ışıklar içinde
içimde gölgeleri aşkının

ellerimde
ellerimde hasretin
ah leylifer
sana kavuşabilmek için
bir yaşamak daha yazacağım

Zafer Altuntaş

Manifesto

bir açlık düşünüyorum
yarı yamalı elbiselerden boşanan
nehriyi şaşırıp yaşamanın
hep kendi arkını kutsayan insanlardan
yüreğe emanet bir kaygının
belki de en çok içimize sindirdiği
bir açlık düşünüyorum

bir açlık düşünüyorum
doymakların bilinmediği çağlar üzerine
açıkmiş iştahlar kabaran
ağzında salyalarıyla sokaklar geçip
bir dünya dönemecine yoksulca bakan
insanların katil yuvalarına
hayran bırakıldığı
hayaller kadar hakikat
üstelik zalim ve medeniyetkar
bir açlık düşünüyorum

bir açlık düşünüyorm
yurdumu koparıp hayasından
ona yeni topraklar çaldıran
ellerinde neşesiyle zamanın
bahçesinde kabarmış yarıklar bırakan
dolu dolu bir ızdırabın
bazen acılar dindirdiği
bir açlık düşünüyorum

bir açlık düşünüyorum
haksız değil çünkü yaşamak
çünkü yaşamak
katresiyle büyüüp azgınlığın
neşe dolu ziyaretlerden biriktiren
elleri kadar masum deliliğin
çiçekler açarak kara kuyulara
kızarmış etler gibi kokan
evet çünkü yaşamak
bir kader hassasiyeti değil

bir açlık düşünüyorum
unutmak arefesinde olan
öyle bir açlık ki
herkes peşinde kendi boğazının
ona bir ululuk yamalama etkisine kapılmış
düşünüyorum bazen belki de haklılar

peki ya söyleyin
bu ihtişamlı topraklar adına
böyle süzülüp yaşamak mı kader
kim inanır bazen sövmek cesaretine
işte bu öyle bir açlık ki
bir insan ancak böyle çıldırabilir

işte ben
böyle bir açlık düşünüyorum
insanların aklını okuyamamanın verdiği gururla
niyet yazmak kibrine kapılmadan
yeni rüyalar görmemek adına
gerçeğine sarılıp dünyanın
ayaklarım yorgun
israf yuvalarına koşa koşa
ellerimde mis kokan ekmekler
halka vicdan dağıtıyorum
ve işte ben
en çok bilerek haddimi
sizin için size
böyle bir açlıktan korkuyorum

kesb-i afiyet olsun

Zafer Altuntaş

Masumiyet Müzesi

Masumiyet müzesinde
Sergileniyor tenlerimiz
Uygun değil
Biliyor edepsizliğini
Çadırlara uygun şeytani renklerimiz

Soluyor ziyaretçiler
Kokusu zinadır
Ciğeri ahlak abidesi burun deliklerimiz

Biz nefesten öte bir gözün
Gözüne görünenleriz
Bizim bebeklerimiz gözlerimize sığmaz
Biz bu müzeye günahı gösterenleriz

Zalimiz
Elimizde haram uzuvları
Şanki savaştayız
Önümüze geçene tebessümden kalkan
Geçmeyene kinimizden kılıç dileriz

Biz bu şehvet müzesinin
Ön sıra tabloları
Aslında o kadar çirkiniz ki
Sanki mahşer sınavına
Kabirde yanmadan yetişeceğiz

Zafer Altuntaş

Meçhul Yaratık

Bir kabus oyuklardan tertemiz
Akıyor yanaklarımdan sol bahçene
İsterik bir edayla bugünün yarınına
Yol arıyor gidecek belli belirsiz bir tutunamazlık
Sahibini öldüren kuduz bir yağmur ertesi
Yeşeriyor kadınlar an an
Bir zamanı bir zamanla terkedercesine
Kayboluyor bir bir
Kayboluyor şu kılıcın bile kesemediği kalabalık

İşte sağanak sel bu kızıl yurt
Beyazı unutan insanlar içinde
Kapkara odunlar
Kapkara bir bahar içinde
Kös kös yanmakta unutulmuşlar
Anılar kötü
Anılar siyanür
Anılar bulaşıcı bir hastalık

Bakire bu bahçe ve hastalıklı çiçekler
Koku namertçe yükseliyor içimize
Duyuyor afitabı gökdelenler
Bahçe ve şehir
Amansız bir kavganın içerisinde
Sevişiyor sarmaşık
Sevişiyor bir azap ertesi bir bir
Birbirinden ayrılamayan bu kasvetli tutunamazlık

İşte bir sol bahçenin sağ kavgası şehir
Şehirde kadınlar daha kötü
Daha da kötü erkek denen yaratık
Allı çepelerinin kanlı gerdanı
İçindeki varaloşu bitiremememizlik
Bir bitmez savaşın giderilmez endamıyla
Koyverip giden şu zalim medeniyetin
Son elçisi şu insan denen
Şu herşeyi apaçık
Şu herşeyi
Meçhul yaratık

Zafer Altuntaş

Mersiye

ben bütün sularını geçip dünyanın
üstüm başım ıslak
sana bir yağmur getirdim
bir bulut olup
tutkun ve araf
kalbini koklar mısın

ben bütün topraklarını geçip dünyanın
üstüm başım ahiret
sana bir ölü getirdim
bir anne olup
meftun ve taraf
ardından ağlar mısın

ben bütün göklerini geçip dünyanın
üstüm başım rüzgar
sana bir kuş getirdim
bir katil olup
suskun ve itiraf
sırrını saklar mısın

ben bütün kendini geçip dünyanın
üstüm başım kan revan
altı üstü et ve kemik
sana bir ben getirdim
ah bir çılgınlık yapıp
sadece lafügüzaf
sende beni sever misin

Zafer Altuntaş

Minerva

sen minerva
düşüp aklıma eski çağlardan
bana ispat ettiren hikmeti
sanat ne demek
öğreten kafataslarını
boğarak kendinden geçmişliği
bilgeliğiyle nefesimin
parlayan geceleri ansızın
yakut ilgin ve huzursuz

sen minerva
çeksen elini aklımdan
yağınca yağmur
tüylerinden yeşerterek filizleri
bakıp tabiata
olmaksızın bir perde
anlasan beni
haydut yılgın ve fütursuz

sen minerva
kutsal bir bağlılıkla
nefesini savurtup azizlere
çekip dizginleri bütün ellerden
koşarak yeni bir dünyaya
başını alan insandan
olmamışlığıyla yaşatarak bedenleri
durmaya yasak edip zihinlere
duyumsayarak en nefretlisinden
en batılını yaşayarak
hükmettiğin zamanların
mabut çılgın ve şuursuz

sen minerva
bölünmeksizin ziyadeliğinden
bütün sezgiler içinde
neslini dirilişin
yakıp yıkarak antik sözlerle
bilmemişliğin aksine
tutup yakasından deliliği
kendine getiren ölümü
hem de bir öpüşte
çabuk kılğın ve kusursuz

ve sen minerva
yeni yetmemişliğinle
bir oluru olmayıp akılların
serin ziynetlerle
sarmaşıkları iç içe bırakan
gönüllerin bataklıklarını kurutarak
en tatlı sularla boğulmanın
hazzını yaşatıp en çok kendime
ah sen minerva

ne kadar çirkinsin
pek de ısırgan
yanık olgun ve destursuz

Zafer Altuntaş

Muhakeme

gülen bir bebek doğdu bu gece
masalları kıskandıran
gözlerinde bir buğu
hep ötelere bakan
saçlarında bir şey var
ona dokunamayan rüzgarları
usul usul kıskandıran
içinde bir korku
kalbinde mezarları kuşların
her damlasında gülüşünün
etrafında çiçekler açar

gülen bir bebek doğdu bu gece
vicdanından başka
kimseler yok yanında
o gülüşler hep yetim
sarılacak bir omuz arar
içinde bir günahla
yıldızlar bir bir kayar
ne kadar gülse az
güneş az sonra kapıyı çalar

gülen bir bebek doğdu bu gece
sesi kulakları çınlatan
anlamaz insan
nefes aldıkça dünyada
o güldükçe
ölüler ayağa kalkar
sırrı kadim
hayalleri kadim
içinde bir şey var
gamzelerinde saklanan
görürse melekler
bir bir göğe kaçar

gülen bir bebek doğdu bu gece
yaratılışını anlamaya çalışan
kalbinde bir şey var
ona yanlışını fısıldayan
avuçları yumuk yumuk
duaları tuhaf
bir ah etse
şeytanlar uzağa kaçar

gülen bir bebek doğdu bu gece
susması imkansız
ardında bıraktığı bir şeyler var

gülen bir bebek doğdu bu gece
daha yazması imkansız
yazdıkça ondan
uzaklaşan bir şeyler var

gülen bir bebek doğdu bu gece
yaşı olduğundan büyük
sarılması imkansız
içinde kocaman yaralar var
gülen bir bebek doğdu bu gece
öyle tuhaf bakma
o gülüşlerde ağlayan bir şey var

Zafer Altuntaş

Münacat

evet ellerim
ellerim bir deliliğin özü
uzun ince bir yol gördüm kendime
sandım ki o kader

evet ellerim
ellerim bir bakışın söndüğü
bir deniz bu
içimde dindirilmez bir cevher

evet ellerim
ellerim bir şikayetin delili
hep duyulmak için sanki
kalbimi örseleyen sesler

evet ellerim
ellerim bir inancın yeşerdiği
bir kağıda işlenen
ah kelimeler ah kelimeler

evet ellerim
ellerim bir toprağın süsü
hep yağmurla giyinen
başımda sarılı bir umut elbiseler

evet ellerim
ellerim bir rüyanın uyandığı
ayaklarımı ona sürükleyen
zihnimi bekleyen cinnetler

evet ellerim
ellerim bir tabutun sevgilisi
ona yeni ölümler getiren
bir hisimle ezilen çiçekler

evet ellerim
ellerim işgale uğrayan bir memleket
içinde bir göç var
ve bir de sonu bilinmez gurbetler

evet ellerim
ellerim bir deliliğin özü
uzun ince bir yol gördüm kendime
sandım ki o kader

Zafer Altuntaş

Sadece Yunan Değildir Tüm Aşıklar

Bir fesleğen koyusu bu fûruzan
Abes bir ekmek kokusu
Çöl gülü en ihtişamlısından

Dolu ve elvan yaprakları
İşıltılı bir gecenin nöbetkarı sanki
Tuz tutmuş buzdan yaraları

La mekan değil ki yollar
Hürrem geçmiş buralardan
Kalpgaha dönmüş bestekar
Ses veriyor sessizlikten anlamıyorlar

Bu nasıl taht-ı dildir
Dilin ihtişamını bilmez dilsizler
Ben mihrap isterim aşk için
Bir şita vakti
Kar isterim en ateşlisinden
Sert bir taş isterim
Gönlü beşikte sallamak için

Her zerre zahirmi ki
Ben şiirde görünmek isterim
El tutmasa ne olur ki elsizler
Ben yekzeban isterim
Zümrüdüanka der onlar
Ben feyezana derim

Garip bir tavır takınmış masalar
Nerde o eski portreler
Tren garları uçarken mendillerden
O gözler neden yerdeler

Hangi ayrılık vaktine esirdir
Meczuplar ağlamaz bilmez mi bunu sakiler
Susuz ölsün o kadehler
Şirin aldatmışsa
Ferhat vazmıgeçsin kara deliklerden

Ne melun şeydir şu sükunet
O en çok Eyüp yüreklere yakışır
Hazret ne der
Ulema ne der
Karun çökerken toprağa
Peki topraktan yaratılan ne der

Şairin ceketi tüterken har olan sevdadan
Kadın ne anlar çıplaklıktan
Ya yağmur köleleri
Yağmazken yanan yüreklere
Kim okyanustan medet diler

Muhacerat vakti Şimdi
Nerde o muhacirler
Nerde aşk için mezara kaçanlar
Bir kemik olmak için değil mi bu cihan
Tasmalılar bulunamaz ki yerin altından
Hangi padiŐah çıkabilmiŐ göğün altından

Darül karar ses verdi inceden
AŞk imandır
AŞk duadır
AŞk bahçenin bülbülüdür
Kalın giyinin ey aŐksızlar
Hadesin hükmü geçmez buralarda
Hera Afrodite Eros'da kim
Sadece yunan değildir bütün aşıklar
Zafer Altuntaş

Zafer Altuntaş

Sana Bir Ben Yolluyorum

ben bütün kuşlarını
toplayıp dünyanın
sana bir ben yolluyorum

ben bedenini
kaybeden bir ölünün
en çaresiz
haykırışlarıyla beraber
seni aramak kaygısından
sıyıramayıp kendimi
seni göze almak deliliğiyle
sana bir ben yolluyorum

bilmiyorum
bu yolun sonunda
kuşları ölür mü yazgımın

ve ben
en çok elleriyle kendimin
nakış nakış işlerken
bir serdengeçmişliği
bütün emeğini
hiç sayıp en çok kendimin
bütün kuşları öpercesine
ah ben niye
sana bir ben yolluyorum

ve bilmiyorum
bütün bu düşünceler
genişletince göğü
hayallerimin içine
sıdırmak gafletiyle
sararken en çok kendimi
bir ölüyü öpercesine
ah ben niye
sana bir ben yolluyorum

ve bilmiyorum
bir benliğin içine
belkide en çok senden
daha çok koyarak kendimi
sana bir esaret dirilişiyle
esmesiyle nefesinin
bir rüzgarı öpercesine
ah ben niye
sana bir ben yolluyorum

hamdolsun
iyi ki bilmiyorum

Zafer Altuntaş

Sana Da Merhaba

Bir kavak yeli
Hıçkırıyor geceye
Ardında sabahın salkımları
Eziliyor ağlamaklı
Merhaba Rabbin bağı
Merhaba gül yüzlü kargaların şeytanı
İyilikzade kabus
Sana da merhaba

Uluyor kuzular
Çobanlar ilim yolcusu
Kavallar ilahi tonda
Yolum dağlara doğru
Teğet geçtiğim kubbe
Sana da merhaba

Cebimde gün ve ahlar var
Azığım çamur
Şahlanmış mezarlar
Kefenin sandığı yarım hala
Bu ironi sağlam kabuktan
Çırlıçıplak kuşlar
Ağzında yüreğin yavrusu
Oglunu azaba satan
Ey zalim baba
Gelincik kanı koyusundan
Sana da merhaba

Uzak yoldan geldim ben
Tuzlu topraklardan
Yaldızlı hicretin kıyısından
Nefesim su
Topuklarım ateş düğümü
Nâr doluyum
Hayallerim kuru cinnet yükü

Dolandım durmadan
Secdeye durmuş
Tozlu dua ülkelerini
Kapıldım sarmaşıklara
Üşüdüm arafta
Ceketleri zemheriye boyayıp
Kayboldum sonunda

Ve hayattaysam hala
Ey ölüm
Yönümü bul amelimden
Giy kıyafetini gel huzura
Biliyorum ki
Farzı bu kalu belamın
Çünkü ardından
Ölüme son selamım

Ey Azrail
Sana da merhaba
Zafer Altuntaş

Zafer Altuntaş

Sana Geliyorum

Ayaklarım kesik
Topuklarımda sen
Sürünüyorum suretine
Bakıyorum mahvıma iç çekerek
Efkarlanıyorum beyaz tebeşir dumanıyla
Zaman körebe
Saklanıyorum aşikar
Göğüs kalenin tam ortasında
Vazgeçtim kubbelerden umut ederek
Yolum ifşa
Yıldızlar birer melek
Takmıyorum artık kutsal maskeler
Benim bu sana gelen
Ayakları kesik
Sessiz
Ve rüzgarda inleyen
Ardarda ölüyorum
Sana kaçıyorum
Birer birer
Herşeyi çift görerek
Gönlüm harabe
Muhtacım
Bu yüzden sana geliyorum
Yaşım gençliği aşıyor
Beynim ihtiyar
Saçlarım simsiyah gece
Deryaların ortasından
Öylece yaşlanarak sana geliyorum
Gel demeysen
Yine gelirim
Minnet ediyorum terbiyene
Kulağım sesine biçare
Ardımı dinlemeden
Sana duymaz kulaklarla geliyorum
Muhacirim
Az da zayıf
Gücüm tükenmek üzere
Emelimi aşamadım
Geri dönüyorum
Amelim kudret terazisinde
Sallanıyor durmaksızın
Düşmüyorum inadına
Utanmadan
Yine de sana dönüyorum
Tertemiz değilim
Çokta kötü olmadan
Bir girdap içtim
Boğazım kuru akrep
Susadım
Zehirlendim
Gönlünü içmeye geliyorum

Yarını unutmak hasedinden koptum
Anılara
Geçmişe geliyorum
Ellerimde kırıklar
Saramıyorum kendimi
Bu günah seni istiyor
Üstelik nefsiye
Hiç de sahip çıkamıyorum
Çok yorgunum
Yanık uçurumlarla
Ölüm kokuyorum
Bunu kendime yapmamak için
Öle yaşaya sana geliyorum
Ve bıktım artık
Şah ve matlardan
Geleceği düşünerek oyunlanmaktan
Al beni yanına
Oyun oynamıyorum
Sadeyim
Entrikaları cariyelere bıraktım
Kabul et
Sana geliyorum
Köleliğin güzel makam
Biliyorum
Biliyorum belki kara değilim
Lakin
Kefenimi geceye boyadım
Unuttum lambaları
Artık gözle görülmeyen yılları
Zamanı
Hoyrat yağmurları
Utanmadan sıkılmadan
Denizleri içerek
Okyanusları tüketerek
En adi müsriflikle
Sana geliyorum
Ayaklarım kesik
Topuklarımda sen
Sürünüyorum suretine
Al yanına artık
Ben yaşamayı
Bir kez daha ruhuma alıp
Sana geliyorum

Zafer Altuntaş

Sen

SEN
sen
azrası gönlümün
beyaz
sıcak ve temiz
sen
perası sövgümün
aymaz
berrak ve terbiyesiz

sen
gecenin ardından
güneşi
her gün öpen kadın
sallandırıp örtülerini güne
irkinlikle uyandırarak şiirleri
hiç bilmeden ölümü
solmaz
parlak ve isteksiz

sen
yeniden dirilişi döngümün
şaşmaz
batak ve cenazesiz
sen
aniden devrilişi görgümün
arlanmaz
ahlak ve endazesiz

sen
sen diye başlatan her şeyi
yaşartarak nefesimi
izdihamıyla hayallerin
ah sen
sen diye kuşatan ben denen şeyi
kabartarak hevesimi
ihtişamıyla işgallerin
paslanmaz
uzak ve şirazesiz

Zafer Altuntaş

Şair Azapta Gerek

Ben kendimin öz yabancıısı
Ben terk edilen vicdanın
Bir ölüm
Bir doğum sancısı
Seni arıyorum mabedimden çıkarak
Çarığında şiirler
Seni söylüyorum yollara
Sihrine kapılıp günahın
Ucuz türküler eşliğinde
Biliyorum varlık denen kutsalın ne olduğunu
Yola öyle çıkıyorum her şeye rağmen
Ardımda bir avuç hazineler bırakarak

Biliyorum sen
Saklısın bir kubbenin altında
Kendisine iyice benzeyerek insanın
Öyle bir günahsın ki
Öylesine mağdur
Biliyorum
Biliyorum
Bulurum seni bir gün ben
Kabrini belli eden
O zarif dudaklarının renginden

Arıyorum hala seni
Ekmek için üzerine çiçekler
Basıp toprağına mabedinin
Belli edeceğini umarak rüzgarın
Nereden eserse essin artık
Şana savrulmak hasretiyle ben
İşte bir oradayım
Gönlünü yeşertmek ümidiyle
Bütün bulutları gözlerimde biriktirerek

Ve akıtarak yaşını yola
Savurup kalbimi göğe
Biliyorum
Biliyorum ben
Kalınca kursakta şiirler
O zaman
İşte o zaman
Asıl şeytan değil
Şair azapta gerek

Zafer Altuntaş

Şarap Çiçeği

bir şarap çiçeği
tertemiz bir aşkla
sürerek kokusunu burnuma
almak için seni benden
zehirleyip beni
ruhumu toprağına çekiyor

ben hep
vererek savaşını günahın
bir başıma
mest olup acılardan
köklerimi
ansızın dolayıp köklerine
inerek hasretine mezarın
göğüsleyip bütün kabusları
yalnız sana uyuyup
yalnız senle uyanıyorum

ve artık
bir arayışla yaşayıp ben
zihnimin
dinmez ayyaş halleriyle
bilmiyorum
bulabilir miyim kalbimi artık
yazmaktan yorulmuş
körpecik bir şair olarak

bilmiyorum bu beyaz hikaye
ne kadar vuslat barındırır
sarılmak için
bir şarap çiçeğine
ben bilmeden bunu
ne esen rüzgardan
ne de
göğün toprağına uçup
yuvanda beni
ısırıp duran o karıncalardan

işte
işte bu koku
ve kubbeyi esir alan
bu helak
şikayeti bir şiirin sana
çekip kurtarman için beni
ölü ellerinle kazdığın
çiçek kokan bu azaptan

Zafer Altuntaş

Şu Kara Gök

Şu kara gök... evet, şu kara gök...
Beni bana fısıldayan, rengarenk bir boğum.
Şu kara gök... evet, şu kara gök...
İçime günah ışıldayan, bir ahenk ve bir tohum.

Şu kara gök... evet, şu kara gök...
Gözlerimde ölü bir renk, ne kadar aziz.
Şu kara gök... evet, şu kara gök...
Bir kalem ki bir çelenk, işte o kadar aciz.

Şu kara gök... evet, şu kara gök...
Bir helak yeri, kuşlara cinayet.
Şu kara gök... evet, şu kara gök...
Bir hortlak yeri, içimde bir ihanet.

Şu kara gök... evet, şu kara gök...
Öyle bir yer ki bir namazgah, ölesiye hidayet.
Şu kara gök... evet, şu kara gök...
Öyle bir yer ki bir karargah, ölesiye islamiyet.

Şu kara gök... evet, şu kara gök...
Bir tecelli yeri ve bir vilayet
Şu kara gök... evet, şu kara gök...
Bir teselli yeri ve bir ebediyet.

Şu kara gök... evet, şu kara gök...
Bir kandil yeri ve bir şikayet.
Şu kara gök... evet, şu kara gök...
Bir azrail yeri ve bir teslimiyet.

Şu kara gök... evet, şu kara gök...
Bir ebabil yeri ve bir galibiyet.
Şu kara gök... evet, şu kara gök...
Bir cebrail yeri ve bir hakimiyet...

İşte şu kara gök... evet, işte şu kara gök...
Bende bir adem yeri ve bir samimiyet.
İşte şu kara gök... evet, işte şu kara gök...
Bende bir mahkum yeri ve bir hürriyet...

Zafer Altuntaş

Vav Ve Leyla

Nar kırmızı uçurtmaları takmışsın yanağına
Süzülürsün melek dolu uğultulu diyarlarda
Sen bir aziz
Sen konak yeri rüyalarda
Temiz ve serinsin
Gümüş taraklar kıpırdanıyor saçlarında
Bir harf ve bir isimle
Rüzgarlanıyorsun
Kağıtların uykuları boğazladığı rüyalarda

Sen uluyan kurtların dolunayı
Çiğlık atan korkakların savaş meydanı
Lazımsın bir kılıcın gölgesinde
Bir boyun entarisi
Bir ten ormanı ferahlığında

Ey edebe yumurtalanan ana şefkati
Capcanlısın her sonbaharda
Eller açılmış demir kapıda
Sen aşkı taşıyanlara rahmet
Deve kemikleri düşen kafalara merhamet
Öy ölüme dualarla gülebilen
Nefes veriyorsun
Boyun eğmiş rekat rekat

Ey vav
Üzülme lambaların karanlığına
Sabahlar
Fesleğen kokuları
Kıvrılmış uzanıyor kollarına
Sen bir alfabenin yanan ocağı
Ariflerin içinde uyuduğu uyandırdığı yatağı
Vazgeçme aşk ehlinden
Sen olmasan neye yarar cennet sıcağı

Ey Leyla
Etlere parçalayan çöl
Karınlara koyulmuş kayalar haykırıyor adını
Kaçırma fidansız ormanlarımdan kutsal ayaklarını
Ya yutalım
Ya dergahını yapalım
Ezdiğin dağlardan yere inen turabı
Sensiz Vav eksik
Sensiz yazan parmaklar felçli kimsesiz boğazları kesik

Gel artık
Taşları dökülen Aksa'dan
Gel artık
İdam sehпасı kurulmuş Mısır'dan
Gel artık
Üç narin bedeninin beraber uyuduğu Ravza'dan

Ah Vav
Ah Leyla
Sizin olmadığınız her cihana
Yutkunan mezardan yükseliyor vaveyla
Zafer Altuntaş

Zafer Altuntaş

Yağmur Oluyor Tüm Kadınlar

Bilmiyorum, rahat mı kalbin?
Çekiliyor damarlarım en kuytu kendime,
Çıkacak yol arıyorum, bilmiyorum rahat mı kalbin?
Güneş ziyaretime geliyor ansızın,
O perde ülkesinin sınır geçidinden.
Yabancı oluyor, en sahipsiz kalıyorum.
Ve harami gündüzler çalıyor paklığımı,
Üstelik sana benziyorum.
Kulağımda darabeler,
Gözlerim bir seni duyuyor, sağır sultan oluyorum an içre.
Ki rahat mı kalbin bilmiyorum.
Bazen nefes darlığı çekiyorum tütsülerden,
Bohem küllüğümle sohbet ediyor,
Sesini anlamıyorum nevi şiirime münhasır,
O yaban ak gerçekliğinle!
Sonra kendime soruyorum yeniden,
Bilmiyorum rahat mı kalbim?
Bulutlar taşkın seller gibi uzanıyor yanıma,
Uyanıyor aynalar,
Ve sonra,
Yağmur oluyor tüm kadınlar,
Ben ıslanmamak için, bir seni arıyorum!

Zafer Altuntaş

Yüreği Sen Bedeni Ben Şiirler

Bilinmez yol ve bilinmez kadın,
Bir gökteyim aşkbakışı.
Üzerimde tel tel sergiler,
Ve donuk hayaletler.
Şaha kalkmış kuşlara Őikayetler.
Nerede güneş?
Nerede kaderle kalbe kapanan,
O sonsuz,
O uçsuz bucaksız nihayetler.

Bir ben,
Bir ben bilemem,
Yedi kat alt alta gökleri.
Altında belki bir nehrin,
Altında baygın bir uğultu ile,
O aşka tutkun,
O inceden balık seslerini.

Bir nida belki bu sana,
Belki boşanıp giden,
Şu çaresiz içimden sana doğru.
İşte bu yüzden,
Sırf bu yüzden haya ettiğim!
Güvenemiyorum ne kuşlara,
Ne de koy verip giden şu balıklara.

Bir soru sadece,
Kanımı kabzeden delilikle amansız.
Korur mu melekler,
Şu sahipli gökleri, şu azgın nehirleri?
Bir soru ki,
Bir vasiyet gibi sana emanet,
İçimi ters çeviren kutsal soru.
Korur mu hayaletlerin?
Korur mu beni unutmak pahasına amansız.
Şu ayın üzerine nur gibi sinen,
Yüreği sen,
Bedeni ben Şiirleri...

Zafer Altuntaş

Zahir Zaman

şimdi zaman
bakracından sızarak dünyanın
olmadı
olmayacak ahir zaman
çünkü şimdi zaman
ellere
gözlere
seyrine dillerin klavyelerden
içimize
en içimize işleyip
zihnimize çiplenen bir zahir zaman

bu zaman
koca koca bebeklerle
ufak ufak adamların
savaşı olup medenice
emziklerle içkilerin çırpınması
ki değil mi ki zaman
uhrevi kıyımlar içinde
gittikçe dallanıp budaklanarak
ardında zerrelere halinde
ederini imanların
belki de ancak bir tutam bırakan

ah zaman
navigasyonlar içinde yolunu kaybedip
tökezleyerek şarkın afakında
çöküp köklerine vatanın
sıratını kaybettirip insanlarına
onları
ah onları
hem de kalben
vallah batı
billah batı diye bağıratan

vah zaman
helakı olup modern kalplerin
bataryalarla yükleyip duygusunu
gösterip kudretini
üstelik şeytan kadar
ne tufanla
ne de volkanla
cezalandırıp kendi kendine insanı
abiyeler
kravatlar içinde
yakan yıkan ve dağıtan

işte zaman
kölelerine mahsus
kendi kendine bir intihar
parlak boyalarla
umurunda olmadan

girerek koynuna akılların
kendi belleğinde insanı
bir çıkmazın içinde
boğum boğum boğumlaştıran

ve işte zaman
ne vicdan tanır
ne de kaçılacak bir zindan
bütün yozlaşmalar
bütün robotlaşmalar içinde
bırakıp ruhuna bir nida insanın
işte o zaman
ah yaradan
ah yaradan
ah yaradan

Zafer Altuntaş

Zaman Risalesi

Geçmiş gün azabı
Terlemeler
Ve gül yüzlü hüznler
Nefes ile büyüyen çiçekler
Şimdi sırasında bekaretin
Kalp dağlarını sesleriyle delenler

Sevmek yetersiz bereketin
Deniz aşırı
Kararsız bekleyen
Burnu hizmalı meleklerin
Şimdi kabusu içinde aşk
Uykuyu ölüm diye içenlerin

Dumanı sisli gelecek günlerin
Taşması imkansız
Baygın uyuyan geçmiş direnişlerin
Zey dedi
Nur dedi diyenler
Bu kasırgaların aslı
Bir kerede
Kerem ölsün diyenlerin

Ruhuna zaman okundu
Geçmiş seven
Geleceği sevmeyenlerin
O gezegenin oğulları
Şimdi buradan geçti
Arkasına bakmadan
Severek
Sevdiğinin mezarını teğet geçenlerin
Zafer Altuntaş

Zafer Altuntaş

Zey Peteğim

Egelim
Şefkat iklimim
Sevgimi iplik iplik gülüşleriyle
İğneden sert ilikleyenim
Zey peteğim
Hilal zümrüdü takmış
Dört nala mücevherim

Azizem
Kıyı boyunca uzanan
Fesleğenim nar kokanım
Kızıl kızıl akan
Durgunluktan duru
Hayali duraklarda duranım
Sazım pusatım
Zeytin tomurcuklu rahmet kusanım

Bedevi ruhlum
Kızgın ve kaçan göçebe kumlum
Ey renginden hoşnut beyaz kumrum
Saadet işlemeli
Hazine gömülü efsanevi yurdum

Tamburam
Dolup taşmış fakir kumbaram
Hasat zamanım
Ekin toplayanım

Kalburunda ele beni
Ayıkla ve tozla
Rüzgarı savunmasız ensesinden
Hisset sevgimi
Kağıtların en cesur bestesinden

Söyle beni haykır hatta
Tiz ol yada pes ol
Farketmez hayranına soluduğun
O solmaz
O sararmaz
Mahur olsa da sonbahara kırlangıç olmaz
Yağmur zamanı
Tellerin üstünde sıralanmaz
Yıldırım yer etinden kırılmaz

Diri şimdilik çiğ düşmüş sabahına
Güneşi tutmuş korkusuz
Aç iştahla oturduğu masaya
Şairin renklenmemiş kağıdı
Ne yazsa ahenklenir
Terden terlenir
Sanattan sistemlenir
Davayla değil manayla sindirilir

Caizdir ağlığı turabında
Kelimeler kuş sütü olmuş sofrasında
Serbest vezindir onun baharatı
Ekelense tencereye lgata sığmaz
Şair ham olan ateşi
Çıplak tutsa sanatı yanmaz
Bir ansiklopedi acı yutsa
Sevgi kalmazsa kursağında
Ab-ı hayat içse yine de şiire doymaz

Zafer Altuntaş